

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

כח' תמוז תשפ"ד 1245
פרשת מטות מסעי

שבת מברכין:
המולד יהיה ליל שני, בשעה 1 בלילה,
53 דקות 111 חלקים

ישראלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
18:59	19:15	19:10	19:08
20:14	20:17	20:18	20:15
20:46	20:48	20:49	20:47

הילולא דצדיקיא

כח' תמוז
רבי יוסף שלום אלישיב

כט' תמוז
רבינו שלמה יצחקי

א' אב
אהרן הכהן בן עמרם

ב' אב
רבי אהרן תאומים

ג' אב
רבי שמשון מאוסטרופולי

ד' אב
רבי שמעון בידרמן

ה' אב
רבי יצחק לוריא אשכנזי

העם נשואות אליהם, ללכת בדרכיהם וללמוד ממעשיהם ובוחנים הם אותם תמיד בשבע עיניים לראות כיצד הם מתנהגים. הרי שאחריות כבדה רובצת על כתפיהם לקדש ולטהר את דיבורם, ולא יהיה עסקם אלא אך ורק בעסק התורה הקדושה. כי כל מעידה קלה מדרך התורה או לימוד תורה ברפיון ובעצלות זה כבר נקרא בגדר נטישה ועזיבה את דרך התורה.

וכמו שאמרו חז"ל (נדרים פא, א) אמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב "מי האיש החכם ויבן את אבדה הארץ". את השאלה הזו שאלו גם לחכמים ולנביאים ולא פרשוה, עד שפירש זאת הקב"ה בעצמו דכתיב "ויאמר ה' על עזבם את תורת"י עד כאן. אין ספק שגם בזמן החורבן עם ישראל לא נטשו את התורה, ועדיין היו עוסקים בה ולומדים אותה. לכן החכמים והנביאים לא ידעו להסביר מדוע אבדה הארץ, הרי כולם לומדים תורה. עד שבא הקב"ה ופירש "על עזבם את תורת"י הקב"ה גילה כי אומנם יתכן שאדם מקיים את מצוות ה' ועוסק בתורה ובכל זאת הוא נקרא בגדר "עזבם את תורת"י, כי צריך לדעת היאך ללמוד תורה ויש תנאים לדבר. וכשלימוד התורה אינו נעשה בדרך תקינה ונכונה הרי שזו נטישה ועזיבת התורה, וכך גם אדם שלומד תורה בעצלות וברפיון ידיים ומן השפה ולחץ ואינו שמח בעסק התורה ומרגיש בה כעול כבד על ציואריו בוודאי שהוא בגדר "עזבם את תורת"י.

ולכן כל אדם צריך להכיר את הכוחות הטמונים בו ולנצל אותם עד תום לכבוד ה' יתברך ולהשתמש בהם לעבודת ה', ואם לא עשה כן גם הוא נכלל בגדר "עזבם את תורת"י הגם שהוא משתדל לעסוק בתורה. אולם כיוון שאינו משתמש בכל הכוחות שניתנו לו לתורה הרי הקב"ה תובע אותו על כך. הנה הגמרא אומרת (מס' ברכות ג, ב) על דוד המלך שהיה ישן כשינת הסוס, והיה די לו בכך לבריאות גופו. ויש להתבונן מעט בעניין- לו היה דוד המלך מוסיף לישון עוד, הרי שגם עליו היה בא הקב"ה בטענה ואומר לו "עזבת את תורת"י, אף על פי שכותב הרמב"ם (הלכות דעות פרק ד' הלכה ד') שכל אדם צריך לישון כשמונה שעות ביממה, אך היות ולדוד המלך היה די בשינת הסוס - אסור היה לו להוסיף על כך ולבטל זמנו בשינה. כי חובתו לנצל את כל כוחותיו עד תום התורה ולמצוות, אחרת- יחשב הדבר ל"עזבם את תורת"י.

ומעתה יובן מדוע נחרב בית המקדש, כי כל מטרת המקדש וכליו הייתה כדי ללמוד ממנו מוסר ואורחות חיים - לראות את אש המזבח שבושר תמיד ואת נרות המנורה הדלוקים בכל עת, וכך ידליק האדם תמיד את נשמתו בתורה הקדושה. וכאשר עזבו בני ישראל את התורה ולא לקחו מוסר השכל מכלי המקדש כיצד לנהוג, הרי שאין צורך במקדש והוא כביכול נעשה מיותר חלילה לכן החריבו הקב"ה.

וגם בזה צריכים בני התורה האברכים היקרים שהם ראשי המטות, לנהוג משנה זהירות. עליהם להתמיד בתורה הקדושה ולעמול בה ללא הרף בכל הכוחות, אחרת חלילה גם הם יהיו בגדר "עזבם את תורת"י. ואחריות גדולה רובצת על כתפיהם מאחר והם המורים לעם את הדרך הנכונה ומהם ילמדו, וכך יעשו יתר העם.

משניר לדוד

אחריות ראשי המטות לחינוך העם

"וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר" (במדבר ל, ב) פרשה זו נאמרה קודם לראשי המטות ולאחר מכן לבני ישראל, מפני שבכל עניין יסודי ועקרונות ביהדות- הקב"ה מבקש קודם כל מראשי המטות שהם יזהרו בדבר ומהם ילמדו יתר העם, כי ראשי המטות הם מורי הדרך והם המנהיגים. ומנהיג אמור להיות סמל ודוגמא לכולם וממנו ילמדו לדעת כיצד לנהוג, ואף כאן הפרשה מדברת על עניין חשוב ונשגב והוא - הזהירות בחילול הדיבור בבחינת "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה" לכן צייתה התורה קודם את ראשי המטות בעניין.

מתנה טובה ונפלאה נתן הקב"ה לאדם והיא כמו שמפורש בתרגום - הרוח ממללא, דהיינו כח הדיבור, ובוה הוא נבדל מן הבהמה. וחובת האדם להיזהר בלשונו ולשמור פתחי פיו מכל משמר לבל יחללם בדיבורים אסורים כלשהם, כפי שצייתה התורה "לא יחל דברו". ויקדש האדם את כח הדיבור שנתן לו הקב"ה ולא ישתמש בו כי אם לדברי תורה וקדושה, וכמו שדורשת הגמרא (סנהדרין צט, ב) אמר רבי אלעזר כל אדם לעמל נברא שנאמר "כי אדם לעמל יולד" (איוב ה, ז) איני יודע אם לעמל פה נברא, אם לעמל מלאכה נברא. כשהוא אומר "כי אכף עליו פיהו" הוי אומר לעמל פה נברא, ועדיין איני יודע אם לעמל תורה אם לעמל שיחה כשהוא אומר "לא ימוש ספר התורה הזה מפ"ך" הוי אומר לעמל תורה נברא.

והיות וקדושת הפה וטהרתו הוא דבר עצום ונשגב, ועל כל אדם מוטלת החובה להשתמש בו אך ורק לדברי תורה - לכן הזהירה התורה ראשית כל את ראשי המטות כדי שמהם ילמדו שאר העם להיזהר בלשונו, והם יהיו לדוגמא ולמופת לכל.

פרשת מטות נקראת בדרך כלל בשבתות שבימי בין המצרים, שהם ימי חורבן בית המקדש. אומרת הגמרא (גיטין נה, ב) אקמצא ובר קמצא חרוב ירושלים. כי כשראה בעל הסעודה את השונא שלו - בר קמצא נכנס לסעודה, לא הניחו לשבת על אף שהפציר בו בר קמצא להניח לו. לבסוף יצא בבושת פנים ואמר, כי אם חכמי ישראל ראו בעיניהם כיצד הלה בייש אותו ולא אמרו לו מאומה שמע מינה שניחא להם. הלך והלשין למלכות, וגרם בזה שדיבר עליהם סרה בפני המלכות - להחריב את ירושלים ובית המקדש. הנה לנו שראשי המטות נכשלו בלשונו, כי דווקא כאן היה עליהם לעמוד בפרץ, ולדבר ולהוכיח את בעל הסעודה על שבייש את חברו. וגם זה נקרא בגדר חילול הדיבור, ולצערנו מעשה זה הביא לחורבן בית אלוקינו ועד היום טרם וכינו לבניינו.

וכמוכן שכל אדם שתורתו אומנותו והוא יושב ועוסק בתורה גם הוא נכלל בגדר "ראשי המטות". וכמו שאמרו חז"ל (גיטין סב, ב) "מאן מלכי-רבנן" שהחכמים נקראים מלכים ועיני

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

ביטל שבועה לצורך שלום בית

"ואם בית אישה נדרה או אסרה אסר על נפשה בשבעה" (במדבר ל, יא)

תמה ה'משך חכמה': מדוע לגבי כל הנשים אשר הזכרו בפרשת נדרים כותבת התורה "או אסרה אסר על נפשה", ורק לגבי אשה שנדרה לאחר נשואיה מוסיפה היא בשבועה?

וכך הוא מבאר: מעיקר הדין לא נתן להפר שבועה כלל, כיון ששבועה נעשית עם שם ה'. אך ישנו מקרה אחד בלבד בו נתן להפר שבועה, והוא בשבועה הנוגעת לשלום בית, וכמו שהתירה התורה למחות את שם ה' על המים לצורך שלום בית, כך התירה להפר שבועה שנעשתה בשם ה'.

לכן לגבי אלמנה, גרושה, ארוסה ונערה בבית אביה - לא הזכירה התורה לשון שבועה, משום שלגביהן לא שייך ההיתר של שלום בית. אך לגבי נשואה ששייך בה שלום בית כתבה זאת התורה, ללמדנו ששייך להפר אף שבועה לצורך שלום בית.

הכעס והחכמה אינם שוכנים יחד

"ויקצוף משה על פקודי החיל" (במדבר לא, יז)

דרשו חז"ל (פסחים סו, ב) שכל אדם שכועס, אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו, ולמדו זאת ממשה רבינו ע"ה, שנאמר "ויקצוף משה על פקודי החיל", ואחר כך נאמר "ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חוקת התורה", משמע שנעלם הדבר ממש.

והנה לכאורה, היה יסוד נכון לקצפו של משה וגם טענתו היתה נכונה, שהותירו בחיים דוקא את אלו שהחטיאום, ואם כן מדוע נעלם ממנו הלכות גיעולי עבודה זרה?

מכאן, אומר הגאון ר' חיים שמואלביץ זצ"ל - שאין הבדל אם יש סיבה מוצדקת וטעם הגון לכעס אם לאו, כעס תמיד מביא אחריו טעות. כיון שאין זה ענין לעונש וגמול כלל, אלא מציאות ועובדה, שכעס וחכמה מתנגדים זה לזה, לפיכך "אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו".

זהירות מחברה רעה

"ומקנה רב היה לבני ראובן" (במדבר לב, א)

מדוע באמת לא רצו בני גד ובני ראובן לעלות עם יתר עם הקודש אל עבר הארץ הטובה והרחבה, ארץ זבת חלב ודבש?

ה'שפתי כהן' על התורה מבאר שמאחר והם היו 'בדגל' אחד עם מחנה שבט שמעון, כי כך היה סדר הדגלים, שבדגל בני גד היה מטה ראובן ומטה שמעון, ולאחר שחטא זמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני, שוב לא רצו בני גד ובני ראובן להיות בכפיפה אחת עם 'חברים רעים', כי חששו שמא אף בארץ ישראל - יעלה חלקם להיות יחד עם בני שמעון, לכן העדיפו להישאר בחוץ לארץ עם 'חברים טובים' מאשר בארץ ישראל עם חברים שאינם טובים.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אהבת ה' בכל מצב

אישה מסוימת מצרפת זכתה לחסד הבורא עימה שהעניק לה ילד אחד אותו גידלה באהבה רבה.

כאשר אותה אישה ביקשה ללדת ילד נוסף - בקשתה לא נתמלאה והיא לא זכתה להיפקד שוב בזרע של קיימא. בצר לה, באה לפני האישה וביקשה שאברך אותה שתזכה שוב ללדת, ואני ברכתי אותה.

זמן מה חלף וכיון שעדיין לא נושעה, היא הגיעה לפני שוב ושוב, ובכל פעם התחננה מעמקי לבבה שאתפלל עליה שתזכה ללדת ילד נוסף.

לאחר תקופה ארוכה שמאמצי האישה לא נשאו כל פרי והיא לא נפקדה שוב, היא קיבלה על עצמה לעלות לארץ ישראל ולהשתקע בה, מתוך תקווה שעלייתה לארץ הקודש תעורר עליה זכות במרומים והיא תזכה להיפקד.

אך גם בארץ הקודש לא נענו בקשותיה לילד נוסף, ההשתדלות שהיא עשתה כדי לעורר עליה רחמים לא הצליחה, ולמרות שהיא שהתה בארץ הקודש במשך זמן ממושך - היא לא נפקדה בילד.

הימים חלפו עברו ואיתם חלפו תקוותיה לילד. ייאוש נכנס ללבה של האישה הכאובה, והיא החליטה לשוב בחזרה למקום מגוריה בצרפת.

כששבה לצרפת, היא באה לפני ושאלה: "למה הקב"ה עושה לי את זה? האם הוא אינו רואה את מאמציי ואת רצוני להיפקד בילד נוסף?"

"יודעת את פניתי ואמרת לי לה, "בשאלותייך אלו לבורא עולם את מוכיחה שאהבתך אליו היא אהבה על תנאי. את אהבת את הקב"ה בתנאי שיעניק לך ילד נוסף. אך יהודי צריך לאהוב את בוראו אהבה שלימה בכל מצב, בלי תנאים.

אי אפשר לבוא לבורא העולם ולומר לו ח"ו: 'אני עושה את רצונך אך ורק בתנאי שאתה נענה לבקשות שלי', שהרי הקב"ה מקיים אותנו בכל רגע ורגע ומרעיף עלינו מטוב ומחסדו הגדול גם בלי שנחוש בכך, שהרי אם לא היה דואג לנו - לא היינו מתקיימים על פני האדמה. ולכן האהבה שלנו אליו צריכה להיות אהבה מוחלטת בכל מצב ולמרות כל הניסיונות שבהם הוא מעמיד אותנו.

"לאחר שתחושי באהבה שכזו כלפיו יתברך, תזכי לעלות מדרגה נוספת ולאהוב אותו בגלל כל הניסיונות שהוא מנסה אותך. שכן שכר גדול שמור לך במרומים על הניסיונות בעולם הזה, ועמידתך בניסיונות אלו תעמוד לך לזכות בעולם הבא."

נצור לשונך

חייב להוכיח אותם

אדם שנמצא באונס בחבורת בעלי לשון הרע, ושומע שהם מדברים לשון הרע.

אם הוא משער שאפשר שתוכחתו תועיל להם להפסיקם מזה, אזי מחויב הוא להוכיח אותם מדין תורה, ואפילו אם הוא משער, שתוכחתו לא תועיל - אינו רשאי לשתוק, פן יאמרו שהוא הודה על דבריהם.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחם של חכמי התורה

מדוע התפטר החפץ חיים ממשרת הרבנות?

רבי אהרן הכהן זצ"ל, חתנו מרן החפץ חיים זצ"ל, בהיותו אברך סמוך על שולחן חותנו נחל פעם אכזבה בהשתדלותו להשיג משרת רבנות בעיר מסוימת. הצטער על כך ר' אהרן והשיח לבו בפני חותנו.

הח"ח דיבר על ליבו והצביע על גודל האחריות שברבנות וכי אין כדאי להצטער בשל אי קבלת המשרה, ברם, דעתו של חתנו טרם נחה בזאת.

הציע לפניו הח"ח לספר לו מה שאירע לו בתקופה הקצרה בה כיהן כרב בעיירתו ראדין ושהיווה אחד מהגורמים לעזיבתו את הרבנות, אך בתנאי שיקבל ר' אהרן על עצמו לבל יספר זאת לאיש, כל עוד שהוא - הח"ח, נמצא בחיים. וכך סיפר לו הח"ח:

באותו זמן אירע שאחד הקצבים נתפס במכירת בשר טריפה, והועבר מיד מחזקתו, הלה בא לפני והביע חרטה על מעשהו, והבטיח שלא ישוב עוד לכסלה, נוכחתי שהלה מתכוון ברצינות ומאידיך היה נתון במצוקה וטפלי היו תלויים בו, שיתפתי מידת רחמים לדין והחזרתיו לכשרותו, ואילו על חטאו קנסתיו לנדב לבימ"ד ארבעים ליטרא של נרות. הקצב לא האריך ימים לאחר אותו מעשה, וכעבור זמן קצר הלך לעולמו.

באחד הימים ואני לומד כדרכי בעזרת נשים שלידי ביהכנ"ס נפלה עלי תרדמה ובחלומי הנה שלושה אנשי צורה מופיעים לנגדי והגדול שביניהם פונה אלי בשאלה: ר' ישראל מאיר, הלא תזכור המאורע באותו קצב שקנסתו לנדב מ' ליטרא נרות, אמור לנאשם מה התכוונת בקנס זה; בתור עונש למען יזהר להבא, וכן לטובת הציבור למען ישמעו ויראו, או גם למען תהיה לנענש כפרה על עוונתו?

נדהמתי מאד, המשיך הח"ח לספר, וראש המדברים הרגיעני ואמר שימתינו לי עד שתשוב דעתי אלי. נתתי לב להיזכר באותו עניין והשבתי שעד כמה שבזיכרוני הקנס הוטל עליו לשם עונש ולא לשם כפרה.

כשהתעוררתי מתרדמתי, ראשי היה כבד עלי, חזרתי לתלמודי ושוב נפלה עלי תרדמה. הפעם הופיע לפני הקצב, כשכולו מדוכדך, ובקול בוכים טען כנגדי: אוי, רבי, ראה מה עוללת לי בתשובתך לבי"ד של מעלה. כשעמדתי בדין והקטגור תבע לדון אותי בגיהנום בעבור האכלת טריפות, טענתי שכבר נתכפרתי בקנס של הנרות שהטלת עלי.

טען לעומתי הקטגור, שהקנס לא בא לשם כפרה אלא לשם עונש גרידא, והוחלט איפה לשאול את פיך על כוונתך. ומאחר שתשובתך היתה שלא התכוונת לשם כפרה - יהיה עלי עתה לעבור ייסורי גיהנום קשים על אותו עוון...

לאחר מעשה זה, סיים הח"ח, גמלה אצלי ההחלטה להסתלק מן הרבנות...

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ראש המשפחה חשוב כ'ראשי המטות'

פינחס בן אלעזר היה מראשי העם, וגם הוא הורה לעם את דרך הקנאות בעבודת ה'. וכשראה את מעשה זמרי וכזבי - נתחמם ליבו בקרבו והרגם לעיני כל, ולא חת מפני איש.

ויש להתבונן, כיצד באמת הרהיב פינחס עוז בנפשו לסכן את עצמו ולהורגם, מניין שאב כוחות נפש שכאלו? ובכלל יש להבין האם היה מותר לו להכניס עצמו בסכנת חיים, הרי לא ידע שייעשה לו נס. וכך האם אינו נקרא בגדר מאבד עצמו לדעת חלילה?

והתשובה היא - פינחס בשעה שראה את המעשה הנתעב, בערה כאש חמתו ובאותה שעה איבד את שיקול דעתו ולא נתן דעתו כלל לחשוב האם מסכן הוא את חייו אם לאו. כי כשראה לנגד עיניו את חילול ה' הנורא לא שקל בדעתו ולא חשב מאומה והפקיר גופו למען שמו באהבה. הוא ראה מעשה ונזכר בהלכה, וכך ראה מול עיניו את ההלכה שהבועל ארמית קנאים פוגעין בו (סנהדרין פא, א) ורק את ההלכה הזו בלבד הוא זכר. וזוהי הלכה ואין מורין כן.

וחשבתי לפרש מדוע אין מורין כן, מפני שחכמים ציוו שרק הקנאי יכול לפגוע, ו'קנאי' נקרא רק מי שרואה מעשה שכזה ומיד חושיו ניעורים וחמתו בוערת כאש בקרבו, וללא שום שיקול דעת או מחשבה כלשהי הולך ופוגע בהם. הרי הוא האדם שראוי לבצע משימה זו, אולם אם כשראה את המעשה - עמד לרשותו זמן לבוא ולהתייעץ עם הרב האם מותר לפגוע בהם אם לאו, זוהי הוכחה שאין קנאת ה' בוערת בתוכו ואינו נקרא קנאי לכן אין מורין לו לעשות זאת.

ועלינו לדעת כי גם האב בתוככי ביתו גם הוא בבחינת "ראשי המטות", היות ואחריות חינוך בניו ובנותיו רובצת על כתפיו והם למדים ממעשיו. וכך אומר הכתוב (במדבר ח, ב) "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות", ופירשתי בזה בסייעתא דשמיא על דרך הדרש, שהבנים הם הנרות, והאב הוא המנורה. והאב ניצב אל מול הנרות - בניו, ומחובתו להאיר את דרכם של הנרות שהם הבנים, ולהדריך אותם בדרך התורה והמצוות ולהנהיגם על מבועי התורה והיראה. עליו להוות דוגמא וסמל בעבודת ה' ובדקדוק המצוות, כי כשם שראשי המטות אחראים על בני קהילתם להדריכם בדרך הישרה - כך האב נחשב ראש המטה, להדריך את בני ביתו לתורה ולמצוות ולמעשים טובים.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "שמעו דבר ה'" (ירמיהו ב)

הקשר לפרשה: הפטרה זו היא ההפטרה השניה מתוך שלשת ההפטרות שתיקנו חז"ל להפטיר בשלשת השבתות שלפני תשעה באב, שעניינם הוא נבואת הפורענות שהתנבא ירמיה הנביא על חורבן העיר ירושלים ובית מקדשנו ותפארתנו.

ויהללו

לזכרה של הרבנית מזל מדלן פינטו ע"ה

קוים לדמותה של אשת חיל בישראל

מרבדים עֲשֶׂתָּה לָהּ שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוֹשָׁה

הרב מרדכי נויגרשל שליט"א נשאל ('להתעדן באהבתך'), מדוע מזכרות כה מעט נשים ביחס לגברים בתנ"ך ובתקופת המשנה והתלמוד עוד פחות? שאלות שכל יום עולות על סדר היום..

והשיב, כי לעם ישראל במדבר ניתנו שלוש מתנות: הבאר, המן וענני הכבוד. הבאר בזכות מרים הנביאה, המן בזכות משה רבינו ע"ה וענני הכבוד בזכותו של אהרן הכהן.

והנה אנו עושים זכר לענני הכבוד שבעת ימי - סוכות. עושים זכר למן לחם משנה בשבת. לעומת זאת לא - עושים כל זכר לבאר, וזאת למרות שמבין שלושת המתנות אין ספק כי הנחוצה ביותר היא זו שניתנה בזכות מרים הבאר. בלי - ענני כבוד ניתן לשרוד במדבר, עובדה היא שיושבי המדבר חיים ככר אלפי שנים למרות התנאים הקשים. בלי מן אפשר להתקיים, הרי היה להם שלווים, היו להם בהמות. לעומת זאת, אין אפשרות להתקיים ולו גם ימים ספורים בלי מים. בכל זאת, לא עושים כל זכר למתנת הבאר?

והביא מה ששמע מהגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל שאמר כי מתנת המים היתה בזכות מרים, המים הם כמו האישה. הם נמצאים בכל מקום, הכל מלא מים. אבל בדרך כלל לא רואים אותם. בחומרי בנין יש מים, החשמל נוצר על ידי זרמי מים, הפירות והירקות ספוגים במים, אבל, כאמור, אין רואים אותם.

כך גם האשה ביהדות, מגע ידה מורגש בכל, אבל בצניעות ובצורה שלא רואים אותה.

את אותו לקח אמר הרב זצ"ל אפשר ללמוד על התורה. כל דבר בבריאה יש בו את יסוד המים ובדרך כלל לא רואים אותם. כך התורה שנמשלה למים היא הקיום של כל העולם. ובני אדם שאינם מעמיקים לחשוב לא יודעים שכל קיומנו הוא על ידי התורה!

כניסתה לבית היולדת השרתה אורה רגועה בזמן הלידה, נהגת היתה במלים פשוטות כשפנתה לרבונו של עולם ואמרה אגב הרמת ידיים - רבון כל עולמים הלא אתה אב רחמן, רחם נא על האשה המתקשה ללדת והתר נא הולד...

ומפורסם הוא הסיפור מה שברך אותה רבי שלומק'ע, וכך היה מעשה: לימים כאשר סיימה את מלאכת הכביסה, נעמדה בפתח חדרו ובקשה מהרבי שיברך אותה שתזכה בבנים. והרבי אחוז בשרעפי קודש שוהה כמה דקות, מנענע בראשו בשלילה ואומר לה, לא אוכל לעזור לך.

תשובה זו הקפיאה את פניה היגעות של הכובסת. לאחר שהות קלה הוסיף הרבי ואמר: מברך אני אותך שבזכותך יפקדו ויוושעו אחרים.

שנים נשאה עמה האשה את הבטחתו של הרבי עד שבשנת תשכ"ד נפטרה, פטירתה לא הותירה שום רושם על הציבור הירושלמי, אפילו בן שיאמר אחריה קדיש לא היה לה. היא נפטרה כאשר אלמונית, ובהר המנוחות ניכרה קברה שעליו נחקקו המילים: פ"נ האשה מרים בת ממון ע"ה נפטרה ביום כ"ד בטבת תשכ"ד. ואיש לא ידע אשר נשאה עמה לקברה.

בשנת תשנ"ג, עשרים תשע שנים אחר פטירתה, הגיעה העת שהדברים יתגלו. אחת משכנותיה של הכובסת ספרה, כי הכובסת הופיעה לפניו בחלום וכה אמרה לה: 'כובסת הייתי בביתו של האדמו"ר רבי שלמה'ה' מזוועה'ה, חשוכת בנים הייתי, ובקשתי ממנו ברכה וישועה'. לא אוכל לעזור לך, אמר הרבי, אך מברך אני אותך שבזכותך יפקדו ויוושעו אחרים. עכשיו הגיע הזמן לירידתן של נשמות קדושות לעולם הזה, ואני מבקשת כי יעלו לקברי ויתפללו לעילוי נשמותי, מבטיחה אני לנשים העקרות שתיפקדנה. רבים זכו לעלות על קברה ונושעו בזש"ק.

בדרך זו ניתן לספר על הרבנית המנוחה מרת מזל מדלן פינטו ע"ה, שמעשיה הטובים התפרסו על פני שטחים רבים, אך בחן מיוחד בענווה ובצניעות כל כך מיוחדת שהיא העניקה הרגשה טובה שלא יתביישו ממעשיה הצדקה שעברו תחת ידיה.

וכך סיפר נכדה הרה"ג רבי יואל פינטו שליט"א: "הסתבא שלי עליה שלום לא היתה בים או במתן תורה, הנשמה שלה היתה אבל לא היא עצמה, אבל היתה לה אמונה כל כך גדולה, כיתד חזק בלבה שכל מה שקורה זה מאת ה', במהלך השבעה סיפרו על מעשי החסד שלה הכבירים, כמה מצוות היא עשתה כמה הכנסות כלה עשתה, למה? כי היא הבינה שכל הכסף שהגיע אליה זה מאת ה' אז אם הזדמנה לפניו מצוה כגון שאשה מגיעה אליה ומבקשת צדקה היא הבינה שה' הוא זה ששלח אותה לכן נתנה לה את הכסף הזה, ואם הקב"ה החליט שתגיע אצלה איזו בחורה בוכה אז כל הכסף שבידה היא תיתן, הדרך שלה, מבלי שתהיה בקריעת ים סוף, זה היה לתת לשני לחיך, לתת הרגשות טובות לכל הסובבים אותה".

הברכה שנחשפה

בין הנשים המופלאות שהתפרסמו לאחרונה היתה 'מרים הכובסת'. בכל יום מימי השבוע היתה נשכרת לעבודה זו בבית אחר, והיו לה גבירות שחיכו לתורן כל ימי השבוע. נהגת היתה שלאחת באה ביום ראשון, ואל השנית ביום השני וכן הלאה, מרוב טרדה לא היה לה מעולם פנאי לעשות סעודתה קבע.

קורת רוח מיוחדת היתה לה לעשות את מלאכת הכביסה בבית הצדיק רבי שלומק'ע מזוועה'ה זצ"ל, מתוך שהיתה מפורסמת בשכונה שימשה גם כמילדת, אך מעולם לא למדה המקצוע וגם לא הרגישה בעצמה טעם 'יולדת', שהרי חשוכת בנים היתה. בכל זאת, הילוכה הבוטח ותפילתה בזמן

שמעו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי זוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי זוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555